

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 14 maja 2013 r. r.

DOLiS/DEC-526/13

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 267), art. 5, art. 12 pkt 2 i art. 22 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) w zw. z art. 159 oraz art. 161 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku K. Sp. z o. o., z siedzibą w S. przy ul. [...], reprezentowanej przez radcę prawnego J. Ż., o nakazanie S. Sp. j., z siedzibą w S. przy ul. [...], udostępnienie imienia, nazwiska i adresu użytkownika posługującego się numerem IP [...], który w dniu [...] listopada 2011 r. o godz. [...] i o godz. [...] zamieścił na forum internetowym [...] określone wpisy,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynął wniosek K. Sp. z o. o., z siedzibą w S. przy ul. [...], zwanej dalej Spółką, reprezentowanej przez radcę prawnego J. Ż., o nakazanie S. Sp. j., z siedzibą w S. przy ul. [...], przywrócenia stanu zgodnego z prawem poprzez udostępnienie imienia, nazwiska i adresu użytkownika posługującego się numerem IP [...] który w dniu [...] listopada 2011 r. o godz. [...] i o godz. [...] zamieścił na forum internetowym [...] określone wpisy. Przedmiotowy wniosek Spółka uzasadniła zamiarem skierowania do sądu aktu oskarżenia oraz powództwa o naruszenie dóbr osobistych.

W celu rozpatrzenia przedmiotowego wniosku Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych przeprowadził postępowanie wyjaśniające, w toku którego ustalił następujące okoliczności faktyczne.

1. S. Spółka jawna jest podmiotem uprawnionym do prowadzenia działalności telekomunikacyjnej, wpisanym do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej.

2. Na portalu internetowym [...] zamieszczone zostały przez użytkownika posługującego się nr IP [...] wpisy odnoszące się do prowadzonej przez Spółkę działalności, które w ocenie Spółki naruszają dobra osobiste jej oraz jej pracownika.
3. Pełnomocnik Spółki zwrócił się do Pana G. G. (Administradora Bezpieczeństwa Informacji w S. Spółka jawna) z wnioskiem o udostępnienie danych osobowych w zakresie imienia, nazwiska oraz adresu użytkownika komputera o numerze IP [...], pod którym w dniu [...] listopada 2011 r. o godz. [...] oraz w dniu [...] listopada 2011 r. o godzinie [...] uzyskał on dostęp do sieci i zamieścił w niej kwestionowane wpisy. Uzasadniając rzeczony wniosek pełnomocnik Spółki wskazał, iż dane te są niezbędne do skierowania aktu oskarżenia przeciwko w/w użytkownikowi.
4. W odpowiedzi na wniosek pełnomocnika Spółki, S. Spółka jawna odmówiła udostępnienia rzeczonych informacji wskazując, cyt.: „Udostępnienie danych abonenta może zostać zrealizowane wyłącznie w przypadku kiedy wnioskującym jest podmiot do tego uprawniony na podstawie odrębnych przepisów”.
5. W wyjaśnieniach udzielonych Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych S. Spółka jawna wskazała, iż przetwarza dane osobowe ww. użytkownika w zakresie, którego udostępnienia żąda Spółka, jednakże wniosek Spółki został rozpatrzony negatywnie wobec objęcia rzeczonych danych tajemnicą telekomunikacyjną.

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Odnosząc się do wniosku Spółki o nakazanie S. Spółka jawna udostępnienia danych osobowych użytkownika posługującego się numerem IP: [...] w zakresie jego imienia, nazwiska oraz adresu zamieszkania, który zamieścił na portalu internetowym [...] wpisy odnoszące się do Spółki i jej pracownika, wskazać należy, iż wniosek ten nie może zostać uwzględniony.

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwana dalej ustawą, stanowi generalny w tej materii akt prawny, jednakże jest ona uzupełniana licznymi przepisami szczególnymi. Ustawodawca chcąc rozwiązać kwestię zbiegu przepisów uznał, że jeżeli przepisy odrębnych ustaw, które odnoszą się do przetwarzania danych, przewidują dalej idącą ich ochronę niż wynika to z niniejszej ustawy, stosuje się przepisy tych ustaw (art. 5 ustawy o ochronie danych osobowych). Taka sytuacja ma miejsce w przedmiotowej sprawie.

W art. 159 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. nr 171, poz. 1800 z późn. zm.) statuowana jest tajemnica komunikowania się w sieciach telekomunikacyjnych, zwana „*tajemnicą telekomunikacyjną*”, obejmująca swoim zakresem m. in. dane dotyczące użytkownika (pkt 1). Stosownie do brzmienia art. 159 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego zakazane jest zapoznawanie się, utrwalanie, przechowywanie, przekazywanie lub inne wykorzystywanie treści lub danych objętych tajemnicą telekomunikacyjną przez osoby inne niż nadawca i odbiorca komunikatu, chyba że: będzie to przedmiotem usługi lub będzie to niezbędne do jej wykonania (pkt 1), nastąpi za zgodą nadawcy lub odbiorcy, których dane te dotyczą (pkt 2), dokonanie tych czynności jest niezbędne w celu rejestrowania komunikatów i związanych z nimi danych transmisyjnych, stosowanego w zgodnej z prawem praktyce handlowej dla celów zapewnienia dowodów transakcji handlowej lub celów łączności w działalności handlowej (pkt 3), będzie to konieczne z innych

powodów przewidzianych ustawą lub przepisami odrębnymi (pkt 4). W myśl art. 159 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego z wyjątkiem przypadków określonych ustawą, ujawnianie lub przetwarzanie treści albo danych objętych tajemnicą telekomunikacyjną narusza obowiązek zachowania tajemnicy telekomunikacyjnej. Zgodnie z art. 161 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego z zastrzeżeniem ust. 2, treści lub dane objęte tajemnicą telekomunikacyjną mogą być zbierane, utrwalane, przechowywane, opracowywane, zmieniane, usuwane lub udostępniane tylko wówczas, gdy czynności te, zwane dalej „przetwarzaniem”, dotyczą usługi świadczonej użytkownikowi albo są niezbędne do jej wykonania. Przetwarzanie w innych celach jest dopuszczalne jedynie na podstawie przepisów ustawowych.

Art. 159 oraz art. 161 ust. 1 zd. 2 Prawa telekomunikacyjnego odwołują się do innych niż Prawo telekomunikacyjne ustaw i przepisów odrębnych, przyznających wprost podmiotom innym niż nadawca, czy odbiorca komunikatu, prawo przetwarzania w celach niezwiązanych z usługą świadczoną użytkownikowi, ściśle określonych kategorii informacji – wymienionych w art. 159 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego. Tytułem przykładu wymienić można art. 20c ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277 z późn. zm.) stanowiący wprost, iż w celu zapobiegania lub wykrywania przestępstw Policja może mieć udostępniane dane, o których mowa w art. 180c i 180d ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.), zwane dalej „danymi telekomunikacyjnymi”, oraz może je przetwarzać (ust. 1) a jednocześnie obligujący podmiot prowadzący działalność telekomunikacyjną do nieodpłatnego udostępnienia Policji tych danych (ust. 2). Podobnie art. 10b ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2005 r. Nr 234, poz. 1997 z późn. zm.), wyraźnie i jednoznacznie dopuszcza przetwarzanie przez Straż Graniczną danych objętych tajemnicą telekomunikacyjną. Znamionym jest przy tym, że wspomniane przepisy ustanawiają zarazem ściśle określone procedury pozyskiwania rzeczonych danych od podmiotów prowadzących działalność telekomunikacyjną.

Mając na uwadze powyższe uznać należy, że powołane przepisy art. 159 oraz art. 161 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego przewidują dalej idącą ochronę danych osobowych, o których mowa w art. 159 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego. W takiej sytuacji, zgodnie z regułą wyrażoną w art. 5 ustawy o ochronie danych osobowych, zastosowanie znajdują przepisy przewidujące dalej idącą ochronę danych osobowych.

Za powyższym stanowiskiem organu przemawia również orzecznictwo sądów administracyjnych. Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 26 stycznia 2009 r. sygn. akt I OSK 174/08 orzekł, iż „przepis art. 159 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego jest przepisem przewidującym silniejszą ochronę danych, niż przepis art. 23 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych i dlatego to on znajdzie zastosowanie jako podstawa legalizująca przetwarzanie danych objętych tajemnicą telekomunikacyjną”. W dalszej części tego wyroku Sąd wskazał natomiast, iż w takiej sytuacji dochodzi do częściowego wyłączenia przepisów ustawy o ochronie danych osobowych. Wyłączenie to dotyczy przewidzianych w tej ustawie przesłanek legalizujących przetwarzanie danych osobowych – art. 23 ust. ustawy.

Reasumując, w analizowanej sprawie organ nie stwierdził podstaw do uwzględnienia wniosku Spółki, ponieważ nie zostały spełnione przesłanki udostępnienia przewidziane dla operatora telekomunikacyjnego wskazane w Prawie Telekomunikacyjnym.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych i art. 129 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego strona niezadowolona z niniejszej decyzji może zwrócić się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: 00-193 Warszawa, ul. Stawki 2) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji.